

OPINIONS

UN TALP CEC I MUT
Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON
Toni Cañís

13

PARLANT AMB L'ENEMIC
Walter Cronkite

15

LES RAONS D'UNA GUERRA
Josep Fontana

16

**COM ÉS QUE LES EPIDÈMIES
ENCARA ENS AGAFEN
PER SORPRESA?**
Andy Ho

19

**ESCOLTEU
'MINORIA ABSOLUTA!'**
Salvador Cot

DONES A DALT DE TOT
Llibert Ferri

20

EFACTES PSICOLÒGICS
Miquel Ramon

LA GUERRA POPULAR
Pau Viciano

21

PARLEM DE LLENGUA
Joan F. Mira

114

Més enllà dels quilòmetres que avancen cada dia els soldats angloamericans en la guerra contra Saddam Hussein, el cas és que de nou es confirma que la societat civil és qui en pateix les conseqüències més dures i tràgiques. Les imatges que aquests dies es veuen en diaris, revistes i televisions en donen constància, tot i que en algunes ocasions hi haja hagut una excessiva recreació en el drama. Com també en alguns casos ha estat excessiva l'aclaparadora informació sobre armes i estratègies militars, amb el risc que això haja tapat la tragèdia humana que comporta una guerra. Malgrat tot, amb l'arribada dels soldats angloamericans a Bagdad són moltes les veus que anuncien una fi ràpida de la guerra. Des d'aquestes pàgines hem criticat l'agressió de Bush, Blair i Aznar, però també ho hem fet amb el règim dictatorial de Saddam Hussein. Totes dues coses cal que s'acaben el més aviat possible i esperem que aquesta vegada els estratèges militars l'encerten. La fi de la guerra, però, planteja nous reptes –també molt importants– que tot just aquests dies es comencen a perfilar, i que comporten una nova oportunitat perquè els estats proven de refer el crèdit perdut d'una institució com les Nacions Unides. El Govern dels Estats Units ja ha avisat que seran ells els que controlaran la reconstrucció del país, però Colin Powell, de visita a Brussel·les la setmana passada, ja va deixar entreveure que volia incorporar altres països a l'Iraq post-Saddam. Evidentment, Powell vol un paper secundari per a l'ONU, la qual relega fins i tot a darrere de l'OTAN, i alhora és evident que el govern de Bush necessita anar més enllà de la macilent coalició de països que li han donat suport en la guerra, especialment per reconstruir l'Iraq, mantenir-hi una estabilitat interior fins on siga possible i mirar d'aconseguir una certa legitimació a posteriori. I això no es pot fer només des de Londres i Washington o els països que fins ara els han donat suport. Per tant, tot i la dificultat d'enfrontar-se amb qui ha dut el pes de la batalla, els estats que creuen que les Nacions Unides –amb tots els seus problemes i mancances– han de tenir un paper cabdal en l'arbitratge de les relacions internacionals, ho han d'aprofitar. L'inici de la guerra va significar un clar menyspreu a l'ONU, però ara hi ha una nova oportunitat per intentar reconduir la situació, no exempta de dificultats.

Cal tenir present que l'enfocament unilateralista que els EUA fan de l'Iraq post-Saddam pot servir per a assegurar el funcionament d'unes infraestructures mínimes, però en cap cas farà que la pau i la justícia torne a regnar a tots els racons de l'estat iraquí. Només cal prendre l'exemple de l'Afganistan, on tot i produir-se una intervenció armada amb molt més suport internacional i en què bàsicament foren els mateixos afganesos els qui entraren en combat directe entre si, la violència encara regna al país. No fa ni una setmana que els EUA llançaven 16 tones de bombes contra grups de talibans que encara resisteixen a les muntanyes. A més, deixant de banda Kabul, és difícil assegurar l'estabilitat del país. Contra l'Iraq ni hi ha hagut un ampli suport internacional previ ni, almenys fins a la setmana passada, tampoc no han esclatat revoltes interiors, tal com preveien els estratèges del Pentàgon. Només al Kurdistan s'han implicat en la guerra per defensar l'autonomia, però veuen amb molt recel l'entesa que des de fa uns dies hi ha entre Washington i Ankara.

Aquesta nova oportunitat per resoldre les disputes entre països hauria d'implicar especialment els països àrabs, i això vol dir tenir present que, al costat de la reconstrucció (econòmica i política) de l'Iraq i la seva pacificació, caldrà pensar a resoldre la disputa israelianopalestina. Si no es fa així, l'odi acumulat en molts països àrabs, fruit de la impotència davant l'unilateralisme dels EUA, no trigarà a esclatar de nou.

“Els estats que creuen que les Nacions Unides han de tenir un paper cabdal en les relacions internacionals, ho han d'aprofitar”

UNA NOVA OPORTUNITAT